

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/730/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212201052
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4212201052.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcu: Ing. W. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., D. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Romanom Blažekom, advokátom so sídlom Komárno, Pohraničná 4, IČO: 36 721 123, proti žalovanému: Mesto Komárno, so sídlom Komárno, Námestie gen. Klapku 1, IČO: 00 306 525, zastúpenému AKAK s.r.o., so sídlom Bratislava, Slowackého 56, IČO: 47 236 230, v mene ktorej vykonáva advokáciu ako konateľka a advokátka JUDr. Alexandra Kotrecová, PhD., o zaplatenie 11.568,94 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno z 8. septembra 2014 č. k. 8C/55/2012-153, v spojení s opravným uznesením z 21. októbra 2014 č. k. 8C/55/2012-159, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 334,28 eura Advokátskej kancelárii AKAK, s. r. o., so sídlom Slowackého 56, Bratislava, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 2.568,18 eura k rukám právneho zástupcu žalovaného do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Právne vec odôvodnil s poukazom na ust. 124, § 128 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 1 ods. 1, § 8 ods. 1 až 3, § 13 ods. 1, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. b/, § 27 ods. 6, § 39 zák. č. 50/1976 o územnom plánovaní a stavebnom poriadku, čl. 20 Ústavy slovenskej republiky, ako aj zisteným skutkovým stavom. Dôvodil, že z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že uznesenie orgánu územnej samosprávy (mestského zastupiteľstva), ktorým bola vyhlásená „Závazná časť územného plánu“, nemožno považovať za rozhodnutie takého druhu a takých účinkov, ktoré by mohli mať za následok porušenie označených práv a slobôd žalobcu. Práva žalobcu podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy opísaným konaním nemožno porušiť. Schválený územný plán nie je rozhodnutím spôsobujúcim zmenu vlastníctva alebo akýmkoľvek spôsobom dotýkajúcim sa vlastníctva žalobcu. Až prípadným budúcim územným rozhodnutím stavebného úradu a jemu predchádzajúcim rozhodnutím o vyvlastnení pozemku žalobcu by bolo možné porušiť aj ustanovenie 20 ods. 4 Ústavy. Mal za to, že žalobca v žalobe neuviedol žiadne subjektívne práva, ktoré napadnutým rozhodnutím boli dotknuté resp. mohli byť dotknuté, okrem tvrdenia, že chcel postaviť na pozemkoch chatku. Neuviedol žiadnu relevantnú skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné odôvodnene usudzovať, že žalovaný protiprávne znemožňuje užívanie predmetných pozemkov podľa jeho predstáv, rozhodovanie o nich, preberanie úžitkov z nich a podobne. Určenie charakteru a účelu pozemku môže ovplyvňovať jeho cenu, nie je však obmedzením vlastníckeho práva. Pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom žalobu zamietol.

V zákonom stanovenej odvolacej lehote podal žalobca odvolanie proti rozsudku, z dôvodu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP, domáhajúc sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Tvrdil, že napadnutý rozsudok je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľný. Dôvodil, že samotné rozhodnutie o stavebnej uzávere, teda aj jeho formulácia, nepochybne predstavuje porušenie základného práva upraveného v čl. 20 Ústavy SR, lebo pripúšťa len obmedzenú stavebnú činnosť na existujúcich stavbách bez možnosti výstavby nových stavieb, okrem základnej technickej a občianskej vybavenosti. Mal za to, že na vydanie rozhodnutia o vyhlásení stavebnej uzávery neboli splnené jeho zákonné podmienky, a preto boli porušené jeho práva garantované čl. 20 Ústavy SR. Tvrdil, že žalovaný mohol pristúpiť k vykúpeniu pozemkov, ak mu záleží na kvalite vody. Za nezodpovedné považoval rozdelenie ochranného pásma II. stupňa na ďalšie dve pásma - s menej prísnymi a viac prísnymi podmienkami. Otáznym bolo, prečo mu žalovaný neposkytol výnimku na výstavbu v ochrannom pásme II. stupňa, keď iným ju poskytol a pritom tak konal v rozpore s ustanovením časti B pod l. 3. prílohy č. 3 vyhlášky č. 29/2005 Z. z.

V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žalovaný uviedol, že napadnutý rozsudok nepovažuje za rozporný a zmätočný. Poukázal predovšetkým na skutočnosť, že nie je vylúčené robiť zmeny a doplnky v územnom pláne, prípadne obstaráť nový územný plán. Tvrdil, že územný plán nebol vydaný proti vôli vlastníkov, žalobca nevzniesol žiadne námietky aj napriek tomu, že túto možnosť mal. Za relevantnú skutočnosť považoval to, že územný plán bol vydaný v dôsledku potreby ochrany verejného záujmu a to ochrany vodného zdroja pitnej vody. Žiadal, napadnuté rozhodnutie potvrdiť a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v sume 334, 28 eura.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania a v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 OSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 205 a nasl. OSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie ktoré mu predchádzalo, byť viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP), s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 156 ods. 3 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Uvedené ustanovenie zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vypořiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 157 ods. 2 OSP, ale obmedzí sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasť práva na spravodlivý súdny proces neznamena povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúce.

Odvolací súd v zmysle § 212 OSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, nakoľko bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna a presvedčivá. Mal za to, že sa s dôvodmi, ktoré žalobca uvádzal vo svojom odvolaní vysporiadal už súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a druhoinsťančné konanie tvoria jeden celok.

Žalobca v dôvodoch svojho odvolania poukázal na procesnú vadu spočívajúcu v tom, že došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom tým, že došlo k porušeniu práva žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré považoval za nezrozumiteľné a protirečivé. Ďalej namietal, že prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci. Preto odvolací súd pred tým, ako pristúpil k samotnému preskúmaniu rozhodnutia prvostupňového súdu z hľadiska jeho vecnej stránky, skúmal, či prvostupňový súd zaťažil svoje rozhodnutie namietanou vadou zo strany žalobcu a ktorú zákonnú povinnosť má odvolací súd

skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 221 ods. 1 OSP.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Ustanovenie § 157 ods. 2 OSP i právna teória civilného procesu vymedzila požiadavky na kvalitatívnu správnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Súd v každom jednotlivom prípade skúma intenzitu porušenia nedostatkov odôvodnenia rozhodnutia, ktorá zakladá jeho nepreskúmateľnosť (či arbitrárnosť). Ustanovenie § 157 OSP uvádza podstatné obsahové náležitosti rozhodnutia. Ich správnosť a úplnosť je preto podkladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Nedostatok odôvodnenia je vadou konania. Odôvodnenie rozhodnutia má kľúčový význam, pretože dáva odpoveď na otázku, prečo súd rozhodol práve tak a nie inak. Medzi jednotlivými zložkami odôvodnenia rozhodnutia musí existovať vzťah založený na logickom usudzovaní a pravidlách logiky. V opačnom prípade nie je zrejmé, že rozhodnutie je výsledkom právom upraveného procesu za dodržania princípov spravodlivosti, ale je výsledkom svojvôle realizovanej súdnu mocou, čo je v rozpore s princípmi spravodlivého súdneho konania (§ 1 a § 2 OSP). Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť, ako súd ich vec vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodnutí o veci samej. Odôvodnenie je z hľadiska jeho preskúmateľnosti jednou z podstatných záruk kontroly výkonu súdnej moci. Súd prvého stupňa v súlade z vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami nepostupoval a pre svoje rozhodnutie ani nemal dostatok dôkazov.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a napadnutý rozsudok zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na zákonné rozhodnutie podľa § 157 ods. 2 OSP. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP), pretože sa plne stotožnil s dôvodmi súdu prvého stupňa uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude opakovať (§ 219 ods. 2 OSP). Napadnutý rozsudok vychádza z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného vzrušujúcom uznesení č. k. 6Co/128/2013-132 zo dňa 25. 02. 2014. Z obsahu spisu a z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 11.568,94 eura s príslušenstvom ako náhrady za nehnuteľnosti, ktorých je vlastníkom a tieto nemôže riadne užívať (je obmedzovaný vo svojom vlastníckom práve) a to územným plánom mesta, pretože tieto nehnuteľnosti spadajú pod stavebnú uzáveru. Ide o nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX a XXXX pre k. ú. Y. o výmere 5119 m², kde hodnota za 1 m² je 45,20 eura, celkovo hodnota činí sumu 231.378,80 eura. Uplatňoval si náhradu za obmedzenie za rok 2010 vo výške 5% z hodnoty nehnuteľností - teda žalovaných sumu. Súd prvého stupňa vo veci rozhodol rozsudkom č. 8C/55/2012-102 zo dňa 05. 12. 2012 tak, že žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a Krajský súd v Nitre uznesením č. 6Co/128/2013-132 zo dňa 25. 02. 2014 rozsudok prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Následne súd prvého stupňa rozhodol napadnutým uznesením tak, ako je uvedené vyššie.

Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa správne poukázal a citoval zákonné ustanovenia § 124, § 128 ods. 1 a 2 OZ, ako aj § 27 ods. 6 Stavebného zákona a znova zdôrazňuje, že hoci vo fáze realizácie schválenej územnoplánovacej dokumentácie obce môže dôjsť k reálnemu obmedzeniu vlastníckeho práva jednotlivých vlastníkov (napr. prostredníctvom vyvlastnenia na účely verejného záujmu), samotná schválená územnoplánovacia dokumentácia na úrovni územného plánu obce, takýto konkrétny vzťah k vlastníckym právam, a teda aj k ich ústavnej či zákonnej úprave postráda, keďže jej obsah a účel je diametrálne odlišný. Navyše v predmetnej veci je podstatné, že nehnuteľnosti žalobcu sú vedené na LV č. XXXX a XXXX pre k. ú. Y., druh pozemku záhrada. Sám žalobca na pojednávaní dňa 08. 09. 2014 uviedol, že predmetné nehnuteľnosti jeho právni predchodcovia používali ako záhrady a on sám ich stále ako záhradu využíva. Keďže žalobca užíva nehnuteľnosti vedené ako druh pozemku záhrady spôsobom určeným a evidovaným v Katastri nehnuteľností, s prihliadnutím skutočnosť, že samostatné územné rozhodnutie vydané nebolo, žalobca v konaní nepreukázal, že by bol reálne obmedzený vo výkone svojich vlastníckych práv.

Záverom odvolací súd udáva, že súd prvého stupňa správne konštatoval, že Stavebný zákon ustanovuje mestám, obciam a samosprávnym krajom povinnosť pravidelne preskúmať schválený územný plán a teda nie sú vylúčené jeho zmeny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 151 OSP, keď v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v sume 334,28 eura s DPH, tak ako si ju uplatnil právny zástupca žalovaného. Priznaná suma pozostáva z jedného úkonu právnej pomoci za úkon vyjadrenie k odvolaniu v sume 270,53 eura a k tomu prislúchajúci režijný paušál v sume 8,04 eura + 20% DPH.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.